

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **T. T. N.**, narozený x, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika, bytem P. 194, R., zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Ministerstvo vnitra, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2015, č. j. MV-147579-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2015, č. j. MV-147579-4/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-20499-23/DP-2013, a toto usnesení potvrdila. Uvedeným usnesením ministerstvo zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vydaného podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 103/2013 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.

Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že pobýval na území na základě dlouhodobého pobytu s dobou platnosti do 2. 4. 2010. Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2009 mu bylo uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 13. 11. 2009. Tímto mu de facto zaniklo povolení

k dlouhodobému pobytu na území, resp. se tak stalo následně zamítnutím žaloby. Žalobce s ohledem na pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, vědom si toho, že v případě, kdy bude vyhověno žalobě a správní vyhoštění bude zrušeno, může využít § 47 odst. 1 zákona pobytu cizinců, žádost o prodloužení pobytu nepodával. Následně bylo rozhodnutí o správním vyhoštění na základě kasační stížnosti jako nezákonné zrušeno a poté bylo řízení o správním vyhoštění usnesením ze dne 24. 4. 2013 zastaveno. Žalobci tak v podání žádosti o prodloužení doby platnosti pobytu zabránilo vydání nezákonného rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebýt rozhodnutí o správním vyhoštění, žalobce by svůj pobyt prodloužil, jak lze dovodit z toho, že po celou dobu nevycestoval z území a do současnosti se snaží svůj pobyt legalizovat.

Žalovaná a ministerstvo se měly podle žalobce řídit jeho zájmem, neboť jeho jednání ovlivnila existence nezákonného rozhodnutí. Tyto orgány měly postupovat v souladu s principy materiálního právního státu a základními zásadami správního řízení, jehož cílem je dosažení spravedlivého rozhodnutí a jehož účelem je služba veřejnosti. Zájmu účastníků řízení je nutno v případě pochybností či dvojího výkladu právní normy dát přednost.

Podle žalobce v situaci, kdy nezákonné rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zrušeno, správní orgány odmítají reflektovat svůj podíl na jeho situaci, a nehledě na zjevnou důvodnost žádosti, řízení o ní zastavili. Tento postup nelze akceptovat jako zákonný, spravedlivý a přiměřený. Žalobcem uvedené důvody jsou důvody na jeho vůli nezávislé, což žalovaná a ministerstvo neakceptovaly. Tím, že Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) zrušil rozhodnutí o správním vyhoštění týkající se žalobce, vrátilo se řízení do stavu před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy před datum 5. 2. 2009. Závěr, že povolení k dlouhodobému pobytu žalobce zaniklo dne 2. 4. 2010, nemůže obstát. Žalovaná tak v rozporu se zákonem uzavřela, že jeho pobyt zanikl uplynutím doby jeho platnosti. Doba pobytu nemohla k datu podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty uplynout, respektive mu v podání žádosti bránily důvody na jeho vůli nezávislé, což žalobce uplatňuje od počátku správního řízení.

Ačkoliv jsou žalovaná a ministerstvo podle žalobce povinny zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, vykládají zákonná ustanovení v jeho neprospěch. Žalobce odkázal na judikaturu NSS týkající se použití analogie, která je možná pouze omezeně a pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení. Žalovaná a ministerstvo nezkoumaly, zda za situace, kdy žalobci bylo uděleno správní vyhoštění, bylo vůbec možno podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu před datem 2. 4. 2010, které označili jako datum zániku jeho povolení k pobytu. I kdyby žalobce žádost podal, pravděpodobně by byla jako právně nepřipustná „odmítnuta“, případně řízení zastaveno.

Podle žalobce žalovaná a ministerstvo aplikovaly § 47 odst. 1 a § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců účelově v jeho neprospěch a v rozporu se skutečným stavem věci. Napadené rozhodnutí je také nepřezkoumatelné, zejména pokud jde o tvrzení, že důvody žalobcem uváděné nejsou důvody na jeho vůli nezávislé. Žalovaná pominula skutečnost, že správní vyhoštění automaticky ruší pobyt cizince, ať již realizovaný, nebo toho času ve fázi prodloužování. V demokratické společnosti není možné, aby cizinec musel nést následky nezákonného jednání orgánů veřejné správy. Žalovaná se rovněž vůbec nezabývala otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí. Žalobce na území pobývá více než 8 let. Podle žalobce z judikatury NSS vyplývá, že i v případě zastavení řízení o žádosti o prodloužení pobytu je potřeba posoudit, zda zastavení řízení bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce neuvádí, v čem spatřuje rozpor napadeného rozhodnutí se zákonnými ustanoveními, které cituje v úvodu žaloby. Dále žalobce podle žalované pouze opakuje argumentaci obsaženou v odvolání. Žalovaná proto

odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je plně přezkoumatelné. Jak ministerstvo, tak žalovaná obsáhle uvedly, na základě jakých skutečností dospěly ke svému závěru. Otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není v projednávaném případě vůbec relevantní, neboť existuje obsáhlá judikatura správních soudů, která v případě procesního zastavení řízení o žádostech o pobytová oprávnění vylučuje přezkum této otázky. Navíc vyjma obecného tvrzení o délce pobytu v ČR žalobce nenamítá žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné jakkoliv posoudit případný dopad napadeného usnesení do jeho soukromého a rodinného života.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích projednatelných žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem souhlasila a žalobce se ve lhůtě k tomu stanovené k této otázce nevyjádřil a neprojevil s takovým projednáním věci nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti.

Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 3. 4. 2008 do 2. 4. 2010. Dne 22. 4. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a společně s touto žádostí požádal o prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti z důvodu probíhajícího řízení o správním vyhoštění.

V době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov (dále jen „inspektorát cizinecké policie“), ze dne 5. 9. 2009, č. j. CPUL-1994/ČJ-2009-044061-KOVA, uloženo správní vyhoštění s dobou 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které odvolací správní orgán, Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „Ředitelství služby cizinecké policie“), svým rozhodnutím ze dne 10. 11. 2009, č. j. CPR-13848-1/ČJ-2009-9CPR-V234, zamítl a rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdil.

Proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 11. 2009 podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který svým rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 Ca 383/2009-44, napadené rozhodnutí zrušil. Proti tomuto rozsudku podalo Ředitelství služby cizinecké policie kasační stížnost, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 62/2012-27, zamítnuta.

Ředitelství služby cizinecké policie v důsledku uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze opětovně rozhodovalo o odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 9. 2009 a svým rozhodnutím ze dne 9. 5. 2012, č. j. CPR-13848-21/ČJ-2009-9CPR-V234, rozhodnutí inspektorátu cizinecké policie změnilo. Změna se týkala formulace výroku stran počítání doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. Délka této doby byla však ponechána na 1 rok.

Proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 5. 2012 žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji svým rozsudkem ze dne 8. 8. 2012, č. j. 78 A 6/2012-79, zamítl. Proti tomuto rozsudku žalobce podal kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 153/2012-34, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012 a rozhodnutí Ředitelství

služby cizinecké policie ze dne 9. 5. 2012 zrušil a vrátil věc Ředitelství služby cizinecké policie k dalšímu řízení.

Mimo shora uvedeného bylo rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 5. 2012 (nepravomocně) ve zkráceném přezkumném řízení změněno rozhodnutím ministerstva ze dne 16. 5. 2012, č. j. MV-40221-6/OAM-2012 (později vedeno pod č. j. MV-71380-3/OAM-2012). Změna se opět týkala formulace výroku stran počítání doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. Délka této doby byla ponechána na 1 rok. Rozhodnutí ministerstva ze dne 16. 5. 2012 však bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalované ze dne 15. 4. 2013, č. j. MV-131922-3/SO/sen-2012, zrušeno a přezkumné řízení bylo zastaveno.

Ředitelství služby cizinecké policie tak přistoupilo k opětovnému projednání odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 9. 2009 a svým rozhodnutím ze dne 4. 2. 2013 toto rozhodnutí zrušilo. Řízení o správním vyhoštění bylo následně Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Odborem cizinecké policie (dále jen „odbor cizinecké policie“) zastaveno (záznam o usnesení poznamenaném do spisu ze dne 24. 4. 2013, č. j. CPUL-1994-57/ČJ-2009-044061-KOVA).

Řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo usnesením ministerstva ze dne 23. 8. 2013, č. j. OAM-20499-7/DP-2013, z důvodu podání zjevně právně nepřipustné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno. Toto usnesení bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalované ze dne 12. 2. 2014, č. j. MV-1662-6/SO/sen-2014, zrušeno a věc vrácena ministerstvu k novému projednání.

Ministerstvo následně řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu usnesením ze dne 30. 9. 2014, tentokrát podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, opět zastavilo, neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. V odůvodnění tohoto usnesení ministerstvo mimo jiné uvedlo, že ačkoliv rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 13. 11. 2009, v důsledku včas podané žaloby se toto rozhodnutí nestalo vykonatelným. Zánik platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nenastal a k zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 3. 4. 2008 do 2. 4. 2010 nedošlo v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění. Podle ministerstva v případě žadatele zde nebyly důvody na jeho vůli nezávislé, které by mu mohly zabránit v podání žádosti ve lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle ministerstva je řízení o správním vyhoštění řízením, které probíhá nezávisle na vůli žadatele, ale sama existence tohoto probíhajícího řízení nemohla zabránit žalobci ve včasné podání žádosti. Stejně jako se žalobce bránil proti rozhodnutí o správním vyhoštění, mohl činit úkony směřující k prodloužení stávajícího pobytového oprávnění.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 1. 10. 2014 odvolání, které následně doplnil podáním ze dne 27. 11. 2014. Zde uvedené odvolací námitky jsou postaveny na totožné argumentaci jako výše shrnuté žalobní námitky.

Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a usnesení ministerstva potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná mimo jiné uvedla, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu s dobou platnosti do 2. 4. 2010 a žádost o prodloužení doby jeho platnosti podal dne 22. 4. 2013. Žalovaná neshledala v případě žalobce důvody na jeho vůli nezávislé, které by mu podal žádost v zákonné lhůtě znemožnily. Podle žalované není řízení o správním vyhoštění důvodem na vůli cizince nezávislým, který by mu znemožnil podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jestliže se v důsledku rozsudku NSS řízení vrátilo do stavu

před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, pak pobytové oprávnění nebylo zrušeno a uplynulo dnem 2. 4. 2010. Žalobce mohl podání žádosti v zákonné lhůtě zajistit. Postup ministerstva i žalované nijak nevybočuje ze žalobcem uvedeného omezení užití analogie, neboť s jejich postupem právní úprava výslovně počítá.

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně mimo jiné § 62 odst. 1 tohoto zákona vztahující se na dlouhodobé vízum.

Podle § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost dlouhodobého víza zanikne, jakmile nabytí právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 161/2006 Sb., má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť důvodnost takové námitky by bránila jeho věcnému přezkumu. Dospěl přitom k závěru, že tato námitka není důvodná. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i předcházející usnesení ministerstva vyhovují požadavkům, které na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu klade § 68 odst. 3 správního řádu. Z obou rozhodnutí je patrné, proč správní orgány dospěly k závěru, že žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, z jakých podkladů a skutkového stavu vyšly a proč s ohledem na ně nepovažovaly důvody uváděné žadatelem za důvody na jeho vůli nezávislé, které by mu bránily podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v zákonné lhůtě. Žalovaná se navíc řádně vypořádala rovněž s odvolacími námitkami žalobce.

Jako nedůvodnou soud shledal rovněž další námitku žalobce stran aplikace § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud ve shodě s názorem ministerstva a žalované dospěl k závěru, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce skončila uplynutím času dne 2. 4. 2010 a že zde nebyly důvody na vůli žalobce nezávislé, které by ospravedlnily podání žádosti až dne 22. 4. 2013.

Nelze totiž souhlasit se žalobcem v tom, že jeho povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo uděleno s platností od 3. 4. 2008 do 2. 4. 2010, „de facto zaniklo“ zamítnutím odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 9. 2009, respektive nabytím jeho právní moci, respektive zamítnutím žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí tohoto odvolání. Ačkoliv zde žalobce v podstatě uvádí tři časové okamžiky, ani k jednomu se však zánik jeho povolení k dlouhodobému pobytu neváže. Ze správního spisu vyplývá, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo rozhodnutím inspektorátu cizinecké policie ze dne 5. 9. 2009, které bylo žalobci doručeno dne 8. 9. 2009. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Ze správního spisu nevyplývá, že by byl inspektorátem cizinecké policie vyloučen odkladný účinek odvolání, a proto mělo podané odvolání žalobce odkladný účinek, v jehož důsledku nenastala právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí (srov. § 85 odst. 1 a 2 správního řádu). Toto odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 11. 2009. Doručením tohoto rozhodnutí nabylo dne 13. 11. 2009 právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 9. 2009. Toto rozhodnutí tak sice bylo pravomocné, ale nebylo vykonatelné. V souladu s § 118 odst. 1

zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 379/2007 Sb., se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. V případě žalobce byla doba k vycestování stanovena na 30 dní. Podle § 74 odst. 2 správního řádu je přitom rozhodnutí ukládající povinnost k plnění vykonatelné, je-li v právní moci, a jestliže uplynula lhůta ke splnění povinnosti. Žalobce však během doby k vycestování (tedy lhůty ke splnění povinnosti) podal dne 24. 11. 2009 žalobu k Městskému soudu v Praze. Tato žaloba měla přitom ze zákona odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). O žalobě rozhodl Městský soud v Praze dne 29. 2. 2012. Nové rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 5. 2012 bylo opět napadeno žalobou doručenou Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 22. 5. 2012, který ji svým rozsudkem ze dne 8. 8. 2012, zamítl.

Do okamžiku nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012 (tedy do dne jeho doručení – srov. § 54 odst. 5 s. ř. s.), nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 9. 2009 vykonatelné. Vzhledem k tomu, že § 62 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců váží zánik platnosti dlouhodobého pobytu nikoliv k okamžiku právní moci, ale okamžikem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohlo povolení k dlouhodobému pobytu žalobce s platností od 3. 4. 2008 do 2. 4. 2010 zaniknout, neboť po dobu jeho platnosti nenastala skutečnost, která by tento zánik způsobila, čili vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 9. 2009. V okamžiku, kdy toto rozhodnutí o správním vyhoštění již bylo vykonatelné (doručením rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012), nemohlo povolení k dlouhodobému pobytu zaniknout, neboť k tomuto zániku došlo již dříve, a to uplynutím doby jeho platnosti, čili dne 2. 4. 2010. Žalobce tak tím, že nepožádal v zákonem stanovené lhůtě dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby platnosti tohoto povolení, a to bez ohledu na vydané a pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, způsobil, že toto zaniklo uplynutím času.

Výše uvedený zrušující rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 153/2012-34 vrátil věc do stádia před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, nicméně pouze ve vztahu k řízení o správním vyhoštění, nikoliv ve vztahu k pobytovému oprávnění žalobce. Žalobce sice v období, které předcházelo zániku platnosti jeho povolení k pobytu uplynutím času, nemohl předvídat budoucí průběh jednotlivých řízení ve věci jeho správního vyhoštění (zejména dobu a způsob rozhodnutí Městského soudu v Praze), právě proto však měl a také mohl v zákonem stanovené lhůtě požádat o prodloužení doby platnosti svého pobytu. Jen tak by se vyhnul pro něj nepříznivému důsledku, kterým byl zánik platnosti tohoto pobytu. Takovému postupu právní úprava neklade žádné překážky.

Spekulativní úvahy žalobce, jak by zřejmě ministerstvo o takové žádosti rozhodlo, jsou pro projednávanou věc bezpředmětné. Pro posouzení, zda na straně žalobce byla překážka na jeho vůli nezávislá, která by mu bránila žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat, je podstatné, že tak učinit mohl. Nicméně vzhledem k judikatuře Nejvyššího správního soudu lze říci, že pokud by zde nebyly důvody pro jiné vyřízení věci, ministerstvo by mohlo řízení o takové žádosti přerušit do doby vyřízení věci správního vyhoštění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2012, č. j. 6 Ans 7/2012-35, a ze dne 21. 5. 2014, č. j. 2 Azs 6/2014-28). Posouzení předmětné sporné otázky ministerstvem a žalovanou bylo tedy dle zdejšího soudu správné.

Jen nad rámec uvedeného zdejší soud podotýká, že i kdyby souhlasil se závěrem, že probíhající soudní a správní řízení ve věci správního vyhoštění byla v případě žalobce důvodem na jeho vůli nezávislým odůvodňujícím opožděné podání žádosti o prodloužení

doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, stejně by nemohly být podmínky podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců považovány za splněné. Žalobce totiž tvrdí, že relevantním důvodem, který mu zabránil žádost podat, byla probíhající řízení (správní a soudní) ve věci jeho správního vyhoštění. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal dne 22. 4. 2013, řízení o správním vyhoštění však bylo odborem cizinecké policie zastaveno až 24. 4. 2013. V době, kdy žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ještě jím tvrzené „důvody“ ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezanikly, neboť řízení o správním vyhoštění stále probíhalo. Pokud by byl žalobce ve své argumentaci konsekventní, podal by žádost až poté, co bylo s konečnou platností řízení o správním vyhoštění zastaveno.

Zdejší soud neshledal jako důvodnou ani námitku žalobce, že se ministerstvo, ani žalovaná nezabývaly otázkou, zda žalobce v zákonné lhůtě mohl přede dnem 2. 4. 2010, kdy mu končila platnost povolení k pobytu, žádost o prodloužení doby platnosti vůbec podat. Z § 47 odst. 1 ve spojení s § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývala povinnost žalobce podat žádost o prodloužení doby platnosti ve lhůtě nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud žalobce podal žádost v jiný časový okamžik, bylo na místě řízení zastavit z důvodu, že žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Zákon sice obsahuje dobrodíní mířící na případy, kdy podání žádosti cizinci zabránily důvody na jeho vůli nezávislé, kdy je možné podat žádost do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Tyto důvody související s námitkou žalobce, zda mohl žádost vůbec podat, by však musel konkrétně tvrdit nebo by přinejmenším musely být zjevné ze správního spisu. Právní překážky, vedení řízení o správním vyhoštění, pro takový postup žalobce neexistovaly, jak bylo uvedeno výše, faktické překážky žalobce netvrdí. Přichází pouze s obecnou námitkou, že správní orgány měly zkoumat jeho možnost podat žádost v zákonné lhůtě přede dnem 2. 4. 2010, aniž by zde uváděl konkrétní důvody, které by mu v tom bránily. Tuto argumentaci nelze přijmout a na postupu ministerstva či žalované není možné shledat ničeho vadného. Při zjišťování skutkového stavu věci správními orgány a aplikaci uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců přitom vůbec nešlo o analogii, jak žalobce uvádí. Zároveň se soud nedomnívá, že by dotčená zákonná ustanovení umožňovala dvojí výklad. Uvedená dotčená ustanovení ministerstvo a žalovaná interpretovaly a aplikovaly způsobem, na němž soud neshledává jakoukoliv vadu.

Jako nedůvodnou soud posoudil konečně rovněž námitku stran povinnosti ministerstva a žalované zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí o zastavení řízení. Žalovaná ve svém vyjádření správně poukázala na procesní povahu rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce. Povinnost ministerstva či žalované posuzovat přiměřenost rozhodnutí a jeho dopad do soukromého a rodinného života při zastavení řízení ze zákona nevyplývá. Na druhou stranu to však v obecné rovině nelze s určitostí vyloučit, neboť platí princip přednosti ústavních pravidel a přímo aplikovatelných norem mezinárodního práva a práva EU. Ministerstvo i žalovaná se tak musí, jako jakýkoliv jiný orgán veřejné moci, řídit ústavní zásadou proporcionality a respektovat lidská práva podle lidskoprávních dokumentů přijatých na této úrovni. Ministerstvo by tak nemohlo řízení zastavit, pokud by takové rozhodnutí bylo natolik nepřiměřené, že by bylo v rozporu s ústavní zásadou proporcionality, nebo pokud by bylo v rozporu s některým „ústavním“ právem či zásadou. Takový stav by však musel dosáhnout ústavně právní intenzity a rozhodně by jím nebyl jakýkoliv zásah do některého z práv žalobce. Muselo by se jednat o zásah do uvedených práv natolik intenzivní, že by v rámci poměrování převážil nad absencí uvedené povinnosti v zákoně a nad procesní povahou zastavení řízení. Takovou situaci si však podle soudu lze představit pouze výjimečně. Závěr o nepřiměřenosti by nadto s určitostí nemohl být založen na obecném

tvrzení žalobce, že na území ČR pobývá více jak 8 let, jak ostatně správně poukazuje žalovaná ve svém vyjádření.

Vzhledem k výše uvedenému soud ve shodě s názorem ministerstva a žalované dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn a byl zde proto důvod pro zastavení řízení o této jeho žádosti. Napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, neshledal soud rozporným s právními předpisy. Vzhledem k tomu soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (s. ř. s.), zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která naproti tomu byla ve věci plně úspěšná, žádné náklady nad rámec plnění jejích běžných úkolů nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladu řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová